

Роман Чепура

Добірка віршів на літературний
конкурс «Витоки»

Номінація «Твори для дітей»

Морква для зайченят

Сипле на дворі сніг волохатий,

Геть побіліли ліси і поля...

Йдуть зайченята моркву збирати,

Що під сосною залишив їм я.

Їх доганяють мама і тато

По кожушиночці дітям дають:

«Треба вже, любі, шубки вдягати,

Бо холоди і морози ідуть!»

Вовк

За полями, за лугами,
За глибокими ярами,
Десь у лісі, на узліссі
Збудував хатину вовк.
Незнайомими стежками
Я піду понад річками
І скажу для того вовка,
Щоб на хвилечку замовк.

«Ти вовчиську волохатий
Не даєш нікому спати –
Кожну нічку завиваєш...
Ну коли ж ти сам заснеш?
Пане-братуку зубатий,
Може, годі завивати?
Діточок малих лякаєш,
Їм заснути не даєш!»

Все затихло, заціміло,
Нічка зорі загасила
І зложила потихеньку
На село свою косу.
А я вовкові вклонюся,
Бо його я не боюся, –
Як піду колись до лісу,
То гостинця занесу.

Друзі

У лисички радість мила –

Народилось лисеня,

А зайчиха народила

Полохливе зайченя.

Нині в норах, біля гаю

Вдвох у злагоді живуть:

Діток разом колихають,

І від лиха бережуть.

Віночок

В полі, в лузі, біля хати

Квіточок росте багато.

Поле Білочка гуляла,

Там ромашок назбирала.

– Ось візьму сплету віночка

Для малесенької дочки.

Санчата

Ідуть сніги, метуть сніги –
Усе вкривають навкруги,
Надворі вітер стугонить,
Не затихаючи й на мить.

Швидкі санчата я візьму,
Їх миттю з гірки розжену,
Й мороз старий від хати вмить
Кудись за поле побіжить.

Гудуть вітри, шиплять вітри,
Не чути сміху дітвори.
Тож через поле навпростець
Піду сварити вітерець.

Швидкі санчата я візьму,
Їх миттю з гірки розжену
І вітер, що мороз приніс,
Втече далеко десь за ліс.

Стрибайте взимку не сидіть,
Тоді мороз не настрашить!
А ваш дитячий, щирий сміх
Нагонить вітер, спинить сніг.

Швидкі санчата ви візьміть,
Їх миттю з гірки розженіть
І ні морозу, ні вітрів
Не буде чути у дворі.

Розумна бджілка

Бджілці каже муха:

– Кумонько послухай,

В мишки у коморі

Цукру білі гори.

Поспішим до нірки,

Заберем півгірки.

–Знає всюди кожен:

Брать чуже не гоже.

І про це сама ти

Маєш добре знати!

Краще йдімо в поле

Квіточки прополем!

Гостинець

Для мурашок із дупла

Білка цукру принесла.

Під веселий, щирий сміх

Частувала геть усіх.

Щиро дякували їй

За даруночок смачний.

Котик

Заспівали півники

Молоді,

Загорілись промені

Золоті,

Пробудилась травонька,

Шелестить,

Тихо кіт на пічечці

Дрімотить.

Прокидайся, котику,

Пробудись,

Ген вже сонця промені

Зайнялись.

Та й бери сопілочку

Гомінку,

Ген чекають діточки

У садку.

Мов не чує котик наш,

Далі спить.

Будем разом котика

Ми будить.

Заспівали півники

Молоді...(і т.д.)

Весняночка

Тихо тихенько
Ніченька йде,
Вітер стареньку
Пісню веде.
Зимонька губить
Снігом її,
Пісня голубить
Сонні гаї.
Студінь лютує,
Б'є на сполох...
Вмить заведу я
З вітром удвох!
Хай побоїться
Співів моїх,
Скоро лишиться
Згадка про сніг!
«Веснонька люба –
Повная свят,
Зимонька – згуба
Для зайченят.
Хай же розтане
Сніг на горі!
Хай же настане
Сміх у дворі!
Хай розів'ються
Скуті річки
І озовуться
Скрізь пташечки,
Бо незборима
Мила весна,

Лютую зиму
Скорить вона!»
Гей, заспіваймо
Пісню разом!
Не угаваймо
Граймось разом:
«Хай же розтане
Сніг на горі,
Хай же настане
Сміх у дворі!»

Струмочок

Захотілось навесні

Наздогнать струмка мені.

Як не мчав я, як не біг,

Та догнать його не зміг,

Бо струмка, щоб кожен знав,

Ще ніхто не наздогнав!

Мамина наука

Біля гаю, край ставочка
Трьох курчаток водить квочка.
Прсять матінку малята
У гайочку погуляти.
Не пускає мама-квочка
Жовтодзьобих до гайочка.
Без матусі, любі діти,
За ставок не слід ходити,
Заблукаєте у гаї –
Потім вас не відшукаю.
Краще йдіть-но біля хати
Черв'ячків смачних шукати,
Бо не слід ходить маленьким,
На прогулянку без неньки.

Миколайчик

Дуже рано білченята
Полягали вчора спати.
Полягали, та не спали –
Миколая дожидали.
Потомились, і не вчули,
Як на ліжечку заснули.
Вранці кожен до подушки,
А під нею – теплі сушки.

Помагайте

Лихо в заячій родині –
Не вродила морква нині,
Та ще й дуже зимно в хаті –
Не знайшли дровець вухаті.
Кажуть таткові зайчата:
– Йдім в город до діда Гната.
Як нарвемо моркви й жита,
Зможем зиму пережити.
– Не піду в чужі городи,
Наробити діду шкоди!
Краще збігаєм до гаю,
В білки яблук попрохаю.
Білка добра, зрозуміє,
Нагодую ще й зігріє.
...Помагайте, любі діти,
Сірим зиму пережити.
Під ялиночку щоднини
Покладіть хоч дві морквини..
Старші зайчики й маленькі
Вам подякують чемненько.

Хвалькувата кульбаба
– Найгарнішу зачіску я маю, –
Так себе кульбаба вихваляє.
Десь узявся вітер-подувало,
І в кульбаби зачіски не стало:
Над вербою, де хмаринка біла,
В небо парашутиком злетіла.

Рибалка Мурко

В озеречку, біля нив,
Кіт Мурко мальку ловив.
У відерці геть на дні
І плотва, і окуні,
Краснопірка, сім лящів...
Всіх злічити не зумів!
Ну а ти, коточку мій,
Знаєш лік мальці своїй?
– Знаю, – каже, – та мовчу,
Щоб ніхто цього не вчув,
Бо ловців як набіжить,
То не стане рибки вмиць!

Посміюшки

Посміюшки рано-зранку
Завели в саду веснянку.
Грають, весело співають,
В сад малечу закликають.
Радо йдуть туди малята:
І хлоп'ята, і дівчата.
З посміюшками співають,
День весняний прославляють.
Потомились, наспівались,
На спочинок повсідались.
Через мить і під горіхом
Зайнялися щирим сміхом.

Бабай

– Доню, спатоньки лягай!

Чуєш, виє десь Бабай?

Як не ляжеш, не заснеш,

То Бабай не ляже теж!

І вночі старий тебе

У мішечок загребе,

І в хатиночці своїй

З'їсть тебе, тож спи мерщій!

– Я, матусю, не боюсь –

Він старий, як наш дідусь!

І не з'їсть мене Бабай,

Люба мамо, не лякай!

В нього зубчиків нема,

Тож боятися дарма!

Краще ти на кухню йди,

Принеси мені води,

Ще й цукерочку смачну –

Ось тоді я вмить засну!

Вийди, сонечку
Вийди, любе сонечко,
Покажися,
В небі серед хмароньок
Заіскрися.
Засвіти нам дниноньку
Промінцями,
Запалися золотом
Поміж нами.
Пробуди травиченьку
Зеленисту,
Соловейків, жайворів
Голосистих.
Будуть тобі, сонечку,
Всі радіти:
Українська землянка,
Щирі діти.

Цілющий чай

Сів у полі Вітровій
У сорочці голубій,
Став будити Звіробоя:
– Прокидайтеся мерщій!
Порятуйте, допоможіть, –
Звіробоя став просить, –
Вчора я в ставку скупався,
Нині – горлечко болить!
– Випий чай цілющий мій, –
Мовив дядько Звіробій, –
Та холодної погоди
Йти до річечки не смій!

Працьовита Оксанка

Молодець мала Оксанка:

Гарно в хаті підмела,

Полила вазони зранку

І капусту полила.

Прополола на городі

Огірочки й бурячки,

Помагала брату Боді

Посадити сливочки.

І тепер не спочиває –

За уроками сидить!

Гарну книжечку читає,

Пісеньки-співанки вчить.

...Помагайте мамі, діти,

На городі, у садку.

Пісеньки учить і літом –

Заспіваємо в танку.

Відомості про автора

П.І.П.: ЧЕПУРА Роман Миколайович

ВІК: 18 років

МІСЦЕ НАВЧАННЯ: Національний університет
«Острозька академія»

ТЕЛ.: 0664952935

Еmai: Roman1993chepura@ukr.net